

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Стефурак Ігорь Ярославович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 19, 22, 38, 43, 58, 62 Конституції України (конституційність) приписи другого речення абзацу першого частини третьої статті 87 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889) в редакції Закону України „Про внесення змін до Митного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи“ від 14 січня 2020 року № 440–IX (далі – Закон № 440), яким передбачено, що *суб'єкт призначення або керівник державної служби може пропонувати державному службовцю будь-яку вакантну посаду державної служби у тому самому державному органі (за наявності).*

Автор клопотання вважає, що оспорюваний ним припис Закону № 889 в редакції Закону № 440 не відповідає вимозі „якості закону“, що породжує передумови для неоднозначного тлумачення законодавчих приписів органами державної влади, суперечить принципу незворотності дії в часі законів та інших нормативно-правових актів, порушує рівність громадян в їх правах і свободах та не забезпечує захист їх від порушень і протиправних посягань. У конституційній скарзі зазначено, що вказаний законодавчий припис суттєво звужує право громадян на працю, порушує принцип стабільності при проходженні державної служби, а саме позбавляє державного службовця права бути призначеним на посаду безстроково, порушує рівність громадян України за ознакою роду занять, не забезпечує рівного доступу громадян України до державної служби, призводить до масових зловживань, порушень приписів Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), з особистим зведенням рахунків і корупційних проявів. Також скаржником наголошено, що „правова невизначеність даної норми стала прецедентом вибіркового права у Верховному Суді України, коли Суд з даної норми має дві діаметрально протилежні позиції“.